

BORSAI SZANDRA

Találkozásaink

Az első

Még csak a sapkám bojtja bújt ki
a villamossárga vaskorlát mögül,
amikor ő már felismert.
Úgy láttam meg először,
állt az út túloldalán a hóesésben.
Egyik kezében esernyőt tartott,
alig fért be az üres kiosk teteje alá.
Anyám ugyanilyen bódéból vette
a rejtvényt a révfülöpi strandon,
amíg egyik nyáron már nem nyitott ki,
és valahogy mindegyik sorban kimúlt,
amire emlékeztem.

Állt a hóesésben, és nézett,
ahogy átjövök darabjaimban a zebrán.
Először a csalódásom ért oda;
magas volt a hangja,
összezárt fogain préselt át,
és pontatlan a mozdulat,
ahogy lehajolt hozzám.
Aztán odaért az arcom, a közönyöm,
a csúnya úrdiszkós pulcsim,
és az ő hazugsága is, amit a munkahelyén mondott,
hogy azért kell korábban elmennie,
mert jönnek leolvasni a gázórát.

Detektíveset játszottunk volna a Városligetben,
de a hóesés miatt maradt a kávézó,
és én örültem, hogy nem kell odamenni.

Először csak egy kávét,
aztán enni is rendeltem.
A beszélgetés hamar ráterelődött Misi bácsira,
aki végighaknizta az egyetemet
a pont egy másodperces lengésidejű rezgő rendszerével,
és valahol itt dönthette el,
hogy mégis felhív egy hét múlva.

BORSAI SZANDRA (1991) Monor